

» ἀπ' αὐτῆς ποτίζουσι τὸν δὲ πίνοντά τε ἡδέως δρῦται καὶ λόγος κατέχει ὅτι καὶ ὡρέλιμον αὐτοῖς τοῦτο τὸ ποτόν ἔστι τοῦ γλυκέος μᾶλλον λονθοντος. Η τοῦ ὄδατος τοῦ Εὔξείνου ἀλμυρότης εἶναι 1, 8 τοὺς ἑκατὸν ἥπτων τῆς τῆς Μεσογείου ὀλιγωτέρα.

Η ὀλίγη ἀλμυρότης τοῦ ὄδατος συνεπάγει ἐνίστε καὶ τὴν πῆξιν κατὰ τὰς παραλίας, τῆς ἐπαυξάνει καὶ τὰς δισκολίας τοῦ πλεύν καὶ τοῦ προσορμίζεσθαι. Οἱ τῆς Μαιώτιδος λιμένες μάλιστα ἔνεκα τῆς τῶν ὄδατῶν γλυκύτητος καὶ τοῦ βορειοτέρου κλίματος τὸν γειμῶνα πήγυνται (Δεκεμβρί—Απριλί.) καὶ ἔνεκα τούτου καθίστανται ἀπρόσιτοι, μὴ λαμβανομένους ὅπις ὅψιν ὅτι καὶ ἀπὸ τοῦ Κερδίου (Παντικαπαίου) συνεχῶς ἴσχυρότατον φεῦγα πρὸς τὸν Εὔξείνον καταφερόμενον συντείνει πρὸς τοῦτο. Πίνεται δὲ τῶν προσχώσεων τῶν ἐκ τῶν μεγάλων ρευμάτων τῶν ποταμῶν ἐν γένει πλέον ἡ πρὸς Β. παραλία καθίσταται, ὡς καὶ ἡ τῆς Μαιώτιδος, ἀβαθῆς καὶ τενάγωδης, ὥστε ἡ ἀτμοπλοΐα κινδυνεύει ἐνταῦθα τοὺς αὐτοὺς κινδύνους, αἴσους καὶ ἐν ταῖς πρὸς Β. τῆς κεντρικῆς Εύρωπης θαλασσαῖς τῇ Βορείῳ δηλοντί καὶ τῇ Βαλτικῇ.

Η πῆξις αὕτη τῆς Μαιώτιδος καὶ τοῦ Κυμαερίου Βοσπόρου ἐν μέρει δὲ καὶ τῶν λοιπῶν παραλίων συνέβη καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὸν μεσαίωνα καὶ τοὺς νεωτέρους γρόνους. Νεοπόλεμος π. χ. ὁ τοῦ Μεγάλου Μιθριδάτου (τοῦ 5') στρατηγὸς ἐπολέμησε τοὺς βαρβάρους ἐπὶ τοῦ πεπηγότος Κιμ. Βοσπόρου ἐπομαχῶντι.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

1) Σύνχρονον τὸ ὄνομα εἰδικῶς δὲ Εὔξεινος. "Ορ. Στ. Βιζ. ἐν λ. (Ἐκδ. Meineke), Θάλασσα ἡ τοῦ Εἰδίξείνου, Εὔξεινος οὐλασσα.

2) Τουρκ. Καρά-δενίζ, καράθ. Μπάγρι-τιγιάχη, γαλλ. Mer noire, ρωσ. Тсено-во-е-тоге καὶ ἐν ἄλλαις γλώσσαις κατὰ μτφσεν.

3) Α-δενίζ, Μπάγρι-τε φῆδος. Τὸ ὄνομα 'Αργι πέλαγος δὲν εἴει ἀλληλικόν.

4) Ἐν τῇ συντάξει τοῦ ἀρθροῦ τούτου δὲν εἴχομεν παρ' ἡμῖν οὔτε τὴν ἔγκυκλοπαιδίαν τοῦ Pauly οὔτε τὴν τὴν γεωγραφίαν τοῦ Forbiger οὔτε τὴν ἔκδ. τῶν Μιχρῶν Ε. Γεωγράφων οὔτε τὴν φυσικὴν Γεωγραφίαν τοῦ Εὔξείνου Πόντου τοῦ Dureau de la Malle 1807 οὔτε τὴν Ιστορίαν τῶν ἐλλήνων καὶ ιαπωνῶν τοῦ Raoul Rochette. Ταῦτα πρὸς γνῶσιν τῶν ἐπιεικῶν ἀναγνωστῶν. Τὸ ἀρθρόδιον ἡμῶν κατεστράσκειν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δεδιδαγμένων, ἀτινα προσκόντως ἀνεπτύξαμεν ἐνταῦθα.

5) Ἐντεῦθεν καὶ τὸ ὄνομα ὡς πρὸ τοῦ Πόντου κειμένη.

6) Μέχρι τῶν ἑκαδών τοῦ Δών. Καὶ τὴν Μαιώτιδα παρελάσθομεν ἐν τῇ καταμετρήσει.

7) Ομ. Οδ. Μ. 75 πρόλ. Στραθ. Ζ, 319. Ἐντεῦθεν καὶ Κυάνεα·—νέων. Ερρ. Μήδ. 1263 «κυανεληνον Συσπληγάδων ἀξεινωτάτην συμβολὴν πετράν», καὶ φ. Τ. 124 «διστάξας συγγωρούσσας πέτρας Εὔξείνου» 421 «πέτρας συνδρομάδας» ἐν Μηδ. 433 «διδύμους πέτρας».

8) Πρόλ. ὅτι καὶ ἡ Σαλμοδησσὸς μητριὰ νεῶν καλεῖται.

9) Πρόλ. Ήροδ. Δ', 28 «ἡ δὲ θάλασσα πήγυνται, καὶ ὁ Βόσπορος πᾶς δικαιούεις....»

10) Στραθ. Ζ'. 298 «Σκυθικῶν, ξένοιμιοντων καὶ σαρκοφαγῶντων καὶ τοῖς κρανίοις ἐκπύναστι γρωμένων».

11) Στραθ. Αὐτόθι, Πρόλ. Ιφ. Τ. 392 πρώτη Στρ:

Κυάνεαι κυάνεαι σύνοδοι θαλάσσης
ἴνιοιστρος ὁ ποτώμενος Ἀργόθεν
Ἄξενον ἐπί οἰδημα διεπέραδε
Πρόλ. καὶ 437 «ἄξεινον κατὰ πόντον».

12) Πρόλ. καὶ τὴν κατὰ τῶν Αμαζόνων στρατείαν τοῦ Θητέως παρ' Ισοχρ.: Παν: 651α, Διοδ: Δ' 16. Πρόλ. περὶ Ηρακλέους καὶ Αμαζόνων Ερρ: Μαν: 408—411.

13) Στραθ. Ζ, 299 «Στεπερον δ' Εὔξείνου κεχλήσθαι τῶν Ιώνων ἐν τῇ παραλίᾳ πόλεις κτισάντων» Ο Σκύλος στ. 733—36:

Οι Μιλήσιοι πλεισταὶ ἀποικίας γάρ εξ Ιωνίας
ἔστειλαν εἰς τὸν Πόντον, ὃν, πρὶν Αξενον
διὰ τὰς ἐπιθέσεις λεγόμενον τῶν βαρβάρων
προσηγορίας ἐποίησαν Εὔξείνον τυχεῖν.

14) Τὰ περὶ φοινικῶν ἀποικιῶν ἐν Εὔξείνῳ δημοσιεύμενα ἐν μέσῃ Κωνσταντινουπόλει φαίνονται ἡμῖν λαταρίας παρακεκινδυνευμένα, καὶ τοῦ δρθοῦ ἀφιστάμενα. Υπῆρχαν φοινικαὶ ἀποικίαι ἐν τῷ Πόντῳ; Η Ηράκλεις α τοῦ Πόντου (ἢ ἄλλως Ποντική)

η Ποντοηράκλεις α ἡτο φοινικη ἀποικία; η σπουδαιοτάτη Σενώπη ἐπίσης φοινικη; Πῶς; Οτι ἡ Σινώπη ἡν πρὸ τοῦ ἀποικισμοῦ τῶν Μιλησίων φοινικη ἀποικία ἡ ἐμπορικὸς σταθμὸς εἶναι ἵσταλμένη γνώμη. Τίνεις αἱ πρὸς τοῦτο ἀποδεῖξεις; Τὰ περὶ φοινικῶν ἐν Εὔξείνῳ ἀποικιῶν εἶναι ἀδίθαια, ἐκ τῶν γενομένων δὲ μέχρι τοῦδε ἐρευνῶν ἀταρέστατον ιστορικὸν καὶ γεωγραφικὸν πυρήνα ποριζόμενα ὅτι οἱ Φοινικες δὲν προέσθαν πολὺ πέραν τῶν περὶ τὸν Θρο: Βοσπόρου παραλίας, καὶ τοῦτο ἵνα μὴ εἰπωμεν ὅτι δὲν ἔχτισαν πέραν τοῦ Βοσπόρου ἀποικίας. — Νέαν τὸν Τύρον (); ἐπὶ τοῦ Δνειπέρου οὐδεμίαν ήμεις τούλαχιστον γινώσκομεν οὐδὲν τοῖς ἀρχαῖοις γεωγραφικοῖς ἔχρταις εσεημασμένην. Μήπως εἶναι ἡ πόλις τῶν Τυρανῶν Τύρας εἰς τῷ ποταμῷ ὄμώνυμος; Ἀλλὰ καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ πόλις αὐτη δὲν ἔτο φοινικη ἀποικία. Ἀλλαχοῦ ζητητέον φοινικαὶ ἀποικίας (Πρόλ. Στέφ: Β. ἐν λέξει Τύρας, καὶ Τύρος). Ἀλλως διατί δ ἄριστος Στράβων σιγῇ τοῦ λόγου ὅντος περὶ τῶν ἐν Εὔξείνῳ ἀποικιῶν, ἐνῷ περὶ τῶν ἄλλων τοσοῦτον λόγον ποιεῖται (Λιβύης, Ισπανίας). "Οτι δὲ πόλις Τύρος ὑπῆρχεν ἀποικία Τυρίων (:) εἶνε παρανόησις λαθους ἀντηῇ τῇ πρωτοτύπῳ πηγῇ, ἵνα ἀνευ κριτικῆς οἱ μεταγενέστεροι μετέγραψαν. — Μέτιθι τὰ αὐτά.

15) Ο Στράθ. 6, ἐν 125. «ἡ δὲ περιμετρος τοῦ σύμπαντος πελάγους ἐστὶ δισμυρίων που καὶ πεντακισχιλίων σταδίων. Παραμοιάζεται ἡ περιμετρος Σκυθικῷ τόξῳ ἐντεταμένῳ. — Μέτιθι τὰ αὐτά.

16) Ἐνταῦθα δύναται δὲ γεωγραφῶν νὰ παραβάλῃ τὴν βαθομειαν τρικήνταν καταστασιν τοῦ Εὔξείνου τῇ τῆς Κασπίας, Αζοφικῆς Μεσογείου ὡς καὶ τὴν ποιότητα τοῦ ὄδατος. Τὸ ἀπὸ τῶν παραλίων τῆς Ταυρικῆς γερσονήσου μέχρι τῶν στομάτων τοῦ Δανουβίου (δηλ' ΒΔ) καταπετρηθὲν παράλιον βάθος ποικίλει ἀπὸ 30—65 μέτρων. Πρόλ. Ωκεανογραφίαν τοῦ Boguslawski.

17) Στράθ. 6, 51. Διόδ. Ε', 47. Έκ τῆς Γεωλογίας ζεζηγητέον τοῖς μαθηταῖς τὰ τῶν ἐποχῶν.

18) Δεπτή η Συριάς Ακρα.

19) Διον: Περιηγ. στ. 146—156, ὅπου φέρεται:

καὶ Πόντον ἰδοις διθάλασσον ἐόντα.

Πρόλ. καὶ Στράθ. Β, 124 «ἔστι διθάλαττος τρόπον τινὰ οὔτος (δι Εὔξείνος).»

20) Εν τοιαύται περιπτώσεις θεωροῦμεν καὶ τὸν Καύκασον ὡς ισθμὸν χωρίσοντα δύο θαλασσας καὶ ἐνοῦντα δύο ξηράς (Ορα χάρτας).

21) Πρόλ. Ερυθρὸν θαλασσαν, Κίτρινον Ποταμόν κτλ.

22) Εφ' οἵς ἀπεκλήθη ὑπὸ τῶν Μογγράλων Τατάρων, Βενετῶν καὶ Γενουώνιων Μαρρη.

23) Πρόλ. Περίπλ. Αρριανοῦ 6.

24) Αὐτόθι.

25) Η οὐρανος εἰν τῷ Αδρίακ εἶνε ημίσεος μέτρου ἐν δὲ τῇ θαλάσσῃ τῶν Σύρτεων μέχρι δύο. Πρόλ: Seltmann Elle und Flut. σ. 8.

26) Ενεκα τούτου καὶ τὰ ἐν τῇ Μαιώτιδι τενάγη.

27) Περὶ τῶν ρευμάτων ὄρα Στραθ. Α', 55.

28) Πρόλ. καὶ τοὺς ἐν Μεσογείῳ πνέοντας ταχτικοὺς καὶ ἀτάκτους ἀνέμους πρὸς τοὺς διδασκομένους.

29) Π. Ε. Εχομεν ὑπὸ οἴης τὴν έκδ. ὑπὸ Νεοφ. Δούκα Τόμ. Γ', σ. 216.

30) Τοῦτο παρετηρήσαμεν καὶ ήμεις καὶ ἐν ταῖς παραλίαις τῆς Θράκης ταῖς πρὸς τὸ Αἰγαίον. Καὶ τὸ κρέας καθίσταται νοστιμώτερον πράγματι.

31) Μέτιθι τὰ παρὸν Στράθ. Β', 73. Καὶ δι Ηρόδ. Α', 28 ἡ δὲ θάλασσα πήγυνται αἰ δ Βόσπορος πᾶς δι Κιμαρέιος καὶ ἐπὶ τοῦ κρυπταλείου οἱ ἐντὸς τάξιρου Σκύθαις στρατεύονται.

(Ακολουθεῖ).

Ο ΠΑΜΕΙΡΟΣ.

[Τοποθεσία—Ονομα καὶ γεωγραφικαὶ λεπτομέρειαι—Κονιορτός—Στέπαι—Κλίμα—Ζωικὸν βασίλειον—Ποταμοί—Αίμναι—Νῆσοι—Κάταικοι—Τροφή—Χαρακτηριστικά—Χαρακτήρ—Βίος—Ιστορικαὶ σημειώσεις].

Καθ' ἣν στιγμὴν τοσοῦτος γίνεται λόγος περὶ τοῦ Παμείρου καὶ τῶν περὶ τούτου ἀμφισθητήσεων τῶν Ρώσων καὶ Σινῶν, αἱ κατωτέρω πα-

φατινέμεναι περὶ τούτου λεπτομέρειαι ἵκανὴν παρέχουσι σκιαγραφίαν τοῦ τυμῆματος τούτου τῆς κεντρώας Ἀσίας, διπερ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «στέγη τοῦ κόσμου» ὑπέρκειται τῶν κτήσεων διαφόρων κρατῶν καὶ ἀποτελεῖ Βαρισήμαντον στρατηγικὸν κέντρον.

Τὴν θεσιν τοῦ Πάμειρου καθορίζει ὁ Γουλιελμός Γκαϊγκερ, ἔχων ὑπὸ δύψει πάσας τὰς μέγχρι τοῦδε ἐρευνας, διὰ τῶν ἐξῆς: Τὸ δυτικὸν τμῆμα τοῦ σινικοῦ κράτους ἀποτελεῖ λεκάνην, περιορίζουμένην πρὸς Β μὲν ὑπὸ τοῦ Τιὲν-τσάν τοῦ «οὐρανίου ὄρους», πρὸς Ν δὲ ὑπὸ τοῦ Κουὲν-λύν. Ο ποταμὸς Ταρύμ, διασχίζων τὴν λεκάνην ταύτην ἐκ Δ πρὸς Α καταλήγει ἐν τῇ ἐρήμῳ Γκόβηῃ. Ἐν τῷ τῶν πηγῶν αὐτοῦ τμήματι κείνται αἱ πόλεις Καζζάρ καὶ Υαρκάνδη, οἵτοι τὸ κυριώτερον μέρος τοῦ ἀνατολικοῦ Τουρκεστάν, ὅπερ πράγματι τουρκικὸν ἔχει πληθυσμόν, ἀλλὰ τελεῖ ἡδη ὑπὸ τὴν σινικὴν κυριαρχίαν. Διὰ τῆς πρὸς ἄλληλα λοιπὸν πρὸς Δ προσεγγίσεως τοῦ Τιὲν-τσάν καὶ τοῦ Κουὲν-λύν, καθόσον στρέφεται τὸ μὲν πρῶτον πρὸς Ν τὸ δὲ δεύτερον πρὸς Δ ἡ λεκάνη τοῦ τοῦ Ταρύμ περατοῦται ἐκ Δ, τὸ δὲ ἐδάφος, ἐν τῷ ὅποιψι συνενοῦνται ἐπὶ τέλους αἱ δύο δροσειραί, διακρίνεται διὰ τοῦ ὀνόματος Πάμειρος. Μετὰ τοῦ ἐδάφους τούτου συνδέονται καὶ τὸ Καρακεροῦν καὶ τὰ Ιμαλάῖα, ἀτινα πρὸς τὴν δυτικὴν ἄκραν μεγάλην πρὸς Β σχηματίζουσι καμπήν δια τοῦ ΝΔ προεκτεινόμενον Ἰνδοκοῦγχον.

Ἡ λεῖξις Παχυλὶρ (Πάχυειρος) εἶναι τουρκοταταρικὴ καὶ σημαίνει κατὰ λέξιν ἀκατοίκητον ἔρημον. Ἐν τῷ στόματι τῶν πέριξ κατασκηνούντων νομάδων ἡ ἐρημία αὔτη καλεῖται Μπάχμ-ιντον για ἥπειρον στέγην τοῦ οὗ καὶ ὁ σμού. Ἡ ἐπιφάνεια αὐτῆς εἶναι 140,000 τετρ. χιλιομέτρων καὶ ἔχει μέσον βῆμα 4,000 μέτρων, ἀποτελούσσα κατὰ συνέπειαν ἐν τῶν ὑψηλοτάτων δροπεδίων τῆς γῆς γῆς, ὅπου αἱ λίμναι καὶ καταύπιδην τὸν ιούλιον εἶναι παχυμέναι, ὅπου δὲ ἀηρί εἶναι τόσον λεπτός, ὥστε τὸ αἷμα δύναται νὰ ρέῃ ἐκ τῶν πόρων. Μόνον σποραδικῶς ἀπαντᾷ διλήγη γλόη, αἱ δὲ δόδοι ἔχουσιν εἰς κρημνούς, ἐκ τῶν διποίων φυγικὴ κατακρήμνισις διαρκεῖς ἐπαπειλεῖ.

Ο έν τοῖς μέρεσι τούτοις ἀὴρ εἶναι ἔκτακτως καθαρός, ξηρὸς καὶ αὔραιος, οἱ ἄνωτατοι βαθυτάτοι τῆς θερμότητος καὶ τοῦ ψύχους εἶναι σπουδαῖοι, φοβεροί δὲ χιονοστρόβιλοι καὶ νέφη κονιορτοῦ ἐπικρατεῖσιν, ἀνακόπιτοντα τὴν ἀνταποστήν τῶν ζώων καὶ τῶν ἔστιν ὅτε αὐτόις κατασκηνούντων νομάδων. Εἴτα δὲ γῆιος ἐμφανίζεται ὡς μέγχας, ἀμαυρός καὶ ἀλαζυπής δίσκος, τοῦθος ὅπερ κατὰ τὸν ρῶσον ἐξερευνητὴν Φετσέγκον γῆτο συνέπεια τοῦ ὅτι: «δὲ ἀὴρ εἶναι πλήρης λεπτῆς κόνεως, διαπερώσης τὰ πάντα καὶ συγκαλυπτούσης τὸ ἔδαφος ὥσει δὲ τάπητος». Τὸ φαινόμενον τοῦτο παραπλησίως ἐξεικόνιζε τῷ 1795 καὶ δὲ περιηγητὴς Δανιήλεσης, λέγων: Ἀνεξήγητος κονιορτός περὶ οἵ οὐδεὶς γινώσκει πόθεν πρόσρεχεται πίπτει ὡς βροχὴ καὶ καθίστησιν ἀσφόρητον τὸ φύινόπωρον εἶναι δὲ τόσον πυκνός, ὥστε ἀδυνατοῦσι νὰ διελθωσιν αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες δι' αὐτοῦ καὶ διακρεῖ ἐνίστει ἐπὶ τὰ ἡ ὄκτω ἡμέρας».

Ολίγια: έκ στεππών κοιλάδες ποιούνται εξαίρεσιν. Έν κοιλάδι πάρα την λίμνη Σιριγκόλ, είς 3,100 μέτρων σπείρονται κριθή και κύαχοι. Έν προέχουσι θέσει εύρισκονται δενδρύλλια, ιτέαι καὶ βραχέα στημύδαι. Έν τοῖς μέρεσι Σουνιάν, Ροζάν καὶ Δαρβές μάλιστα ἐπεικρατεῖ οὐγεινότατον κλίμα. Αυτόθι κατὰ τὴν τὸν ιθαγενῶν ἔκφραστιν διπλασίαν τις ξῆ ζωὴν τοσοῦτο τὸ γῆρας εἰς τὸ ὄποιον φύσει: τις ἐν τοῖς μέρεσιν ἐκείνοις. Ό χειμῶν δὲν διαρκεῖ τόσον, ὅσον εἰς τὰς λοιπὰς τοῦ Παμείρου στέππας, τὸ δὲ θέρος εἶναι θερμὸν καὶ ἔσηρόν. "Αλλώς δύμως το κλίμα εἶναι τραχύ, ο χειμῶν δριμὺς καὶ μακρός. "Οτε κατὰ φεβρουάριον τοῦ 1834 ἐπεσκέψατο ὁ Τζών Γούδ τὸν Μέγαν Πάμειρον, ὅλα τὰ ὕδατα ἦσαν παγωμένα, χιονοσκέπαστα δὲ τὰ τε ὄρη καὶ αἱ κοιλάδες καὶ ὃ ἐτῇ λίμνη Σορ-γκιόλ πάγος εἴγε πάγος 3/4 τοῦ μέτρου.

Τὸ ζωικὸν βασίλειον εἶναι συγεικῶς πλούσιον. Ὁ Σαιτέρτζωφ εὗρε 120 εἰδῆ πτηνῶν εἰς ὕψος, καθ' ὃ αἱ Ἀλπεις παρέχουσι μόνον 12. Πρὸ τούτοις εὗρε 20 ὄρδη θηλαστικῶν, 6 εἰδῆ ἰγνθών καὶ ἐν τέλμασιν εἰς ὕψος 4230 μέτρων³¹ εἰδῆ ἀμφιβιών. — Ἐν ταῖς ἐλάῳδεστιν ἀκταῖς τῶν λιμνῶν παρετηρήθησαν καὶ ἔγην καμήλων, λαγωῶν, ἐλάφων, ἀλωπέκων, ἄρκων, λύκων, λιοντέων καὶ λεοπαρδάλεων. — Τὸ γραπτηριστικὸν δῦμων τοῦ Πανεύκου εἶναι τὸ νῦν σπάνιον. Ovis Felii. Κατὰ τὸν Μπέσον

καλεῖται τοῦτο ἐκεὶ Ράς καὶ εἰναι μετζὸν τῆς βρόσης, μικρότερον ἡππου, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεθ' ὑποκρεμαμένου γενείου ἐν τῷ πώγωνι καὶ μετ' ἴσχυρῶν κεράτων τόσον μεγάλων μᾶλιστα, ὥστε ἀδύνατεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐγείρῃ αὐτά. "Οταν τὰ κέρατα ταῦτα κεῖνται ἐπὶ τοῦ ἔδαφους καὶ ἀλώπεκες γεννῶσιν ἐν τοῖς κοιλώμασι τούτων τὰ νεογνὰ αὐτῶν. Τὸ κρέας τοῦ Ράς, ὅπερ ἀγαπᾷ τὸ φῦγος καὶ τολμᾷ ν' ἀνέρχηται καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἀνώτατα μέρη εἶναι γλυκύτατον. Τὸ βάρος ἐνδὲ τοιούτου ζώου εἶναι τοσοῦτον ὥστε μόνον δύο ἡπποι δύνανται νὰ φέρωσιν αὐτό. Δύο τοιαῦτα Ovis Polii περιηλθον εἰς γεῖρας τοῦ Σαιβέρωφ καὶ τῶν συνοδῶν αὐτοῦ ἐν τῷ δροπεδίῳ τοῦ "Ακ-τσά". Τὸ ἐν ᾧ τοῦ νεαρὸν ζῶον, μὴ ἔχον εἰσέτι κεκλειστόμενα τὰ τοῦ κρανίου ὀστᾶ. Τὸ μῆκος τῶν κεράτων αὐτοῦ ἀνίρρητο εἰς 64 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου, τὸ μῆκος τοῦ σώματος εἰς 1.80 καὶ τὸ ψήφος ὑπὲρ τὸ 1 μέτρον. Ἐν τῇ φάγει τὸ χρῶμα αὐτοῦ ἦτο βαθὺ φαιόν, ἀποβαίνον ἐν ταῖς πλευραῖς καὶ πρὸς τὴν λευκὴν γαστέρα ἀνοικτότερον. Τὸ δεύτερον ζῶον ἦτο ηδηξημένον, ἔχον μῆκος τοῦ σώματος 2 μέτρων, ψήφος 1.17 μέτρων, μῆκος τῶν κεράτων 1.40 καὶ 1.45. Τὸν λαιμὸν περιέβαλλε χαίτη εξ ἀδρῶν τριχῶν. Τὸ βάρος τοῦ ὅλου ζώου ἀνίρρητο εἰς 295 γιλιόγραμμα μόνον δὲ τὸ κρανίον μετὰ τῶν κεράτων ἔζυγιζε 49 γιλιόγραμμα. Ζῶον φονευθὲν ὑπὸ τοῦ Γούδη εἶχε κέρατα ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασις τῶν διποίων ἐν ταῖς ἄκραις ἀνίρρητο εἰς 91 ἑκατοστ., κέρατα δὲ ὑπὸ τοῦ Γόρδωνος εὑρέθεντα εἶχον μῆκος 1.66 καὶ ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων ἐν ταῖς ἄκραις 1.35 μέτρο.

Ἐν τῷ Παχείῳ πολλοὶ καὶ σπουδαῖοι πηγάζουσι ποταμοὺς ὡς δὲ Ἀμοῦ-Δάρια καὶ ὁ Σύρος-Δάρια. Ἐκ δὲ τῶν λιμνῶν τοῦ Παχείου ἡ Καρπί-γκιολ, μαύρη λίμνη, εἶναι ἡ μεγίστη καὶ σπουδαῖοτάτη. Κεῖται δὲ εἰς βῆμψος 4,260 μέτρων, ἀκριβῶς ἐν τῷ μέσῳ τῶν στεπῶν καὶ ἔχει ἐπιφάνειαν 300 τετρ. γηλιομέτρων. Διέρχεται ὅμως εἰς δύο λεκάνες, μίαν μεγαλειτέραν πρὸς Δ καὶ μίαν μικροτέραν πρὸς Α γωριζουμένας ἥπατλλήλων διὰ νήσου μήκους 8 γηλιομέτρων καὶ πλάτους 4. Ἡ νῆσος σύγκειται εἴς ἀμμωδῶν λόφων βῆμψος 100—200 μέτρων, εἶναι καθ' ὅλοκληρίαν ἄκαρπος καὶ ἀκτάλληλος πρὸς ἐγκατάστασιν κατοικιῶν. Ἡ νῆσος αὕτη συνδέεται μετὰ τῆς Β ὅγης δι' ἀμμώδους θινός 500 μέτρων μήκους καὶ 20 πλάτους. Καὶ τὸ νοτιοκανταλικὸν τυγῆμα τῆς τῆς λίμνης λεκάνης πληροῦται ὑπὸ ἀμμωδῶν νήσων. Βραχίων δέ τις οὐδάτων πλάτους 1 γηλιομέτρου καὶ μήκους 4 διεισχωρίζει τὴν μεγάλην νῆσον ἀπὸ τῶν ἀμμωδῶν τούτων θινῶν καὶ ἀποτελεῖ ταύτογρόνως τὸν σύνδεσμον τῆς δυτικῆς μεταξὺ τῆς ἀνατολικῆς λεκάνης.

· Η ρέποψις ἐν τῇ λίμνῃ ταύτη εἶναι συνεπείχ τῆς παραδόξου μορφῆς τῶν πέριξ εὐρισκομένων ὄρεών, συνεπείχ τῶν μετὰ βαθέος κυανοῦ γράμματος ρευμάτων καὶ τοῦ ιδιαίστος γραμματισμοῦ τῆς ἀλλως οὐχὶ σπουδαίας ἀλλὰ καλάς νομάς παρεγούσης γλωττίδος, ἀπειργράπτως γοντευτική. Ἐν τούτοις σπανίως πίπτει ἐνταῦθα βρογχή, ἀλλὰ μόνον γχλαζχ καὶ γιών.

Ἐκ πολλῶν σημείων καταφαίνεται ὅτι ἡ λίμνη χύτη ἦτο ἀλλοτε μεγαλειτέρα. Οἱ Λάζαροι λέγουν ὅτι τὸ εἰς τὸ Καρά-γκιδλ ρέον ὕδωρ δὲν ἐπαρκεῖ εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ ἐξ ἀναθυμιάτεως ἐκλείποντος. Κατὰ τὸν Γκάγγηρ τὸν ἐν τῇ ἐπιπέδῳ τῆς ἀνατολικῆς ὥρμης ὑπάρχοντα πλήθη μικρῶν ἑλῶν καὶ λοιπῶν δέσον νὺν θεωρηθεῖσι μόνον ὡς λείψανα τῆς ποώην λίμνης.

Τὸ δῶρο τοῦ Καράγκιδλ ἔρει κατὰ τὴν γνώμην ἐξερευνητῶν τινων εἴτε πρὸς τὸν Ὑξένον εἴτε εἰς τὸν Κασγάρῳ ἢ καὶ εἰς τοὺς δύο· ἔνεκα τοῦ τελευταῖόν λόγου ἔλλοθε παρὰ τὸν Σινῶν τὸ ὄνομα λίμνην δράκοντος, παραχαλλούμενην πρὸς δικεφαλον τέρας. Κατὰ τὸν Λάζανδρον ἀμφιβόλον ἢ τὸν Καράγκιδλ ἔρει ποτε πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Κασγάρο καίπερ, ἐν περι- πτώσει ὑπερεχειλίτεως μὴ παύσαντος καὶ νῦν ἔτι νὺν ρέην πρὸς τὸν Ὑξένον. Τὸ δῶρο τῆς λίμνης ἀπέβη συνεπείᾳ ἐξατμίσεως ἀλμυρὸν καὶ ἔχει τόσον πικρὸν γεῦσιν ὥστε καὶ αὐτὰ τὰ θυρία μετιαθηδίας πίνουσιν αὐτό· πάντοτε διμως εἶναι κακαρόν καὶ ἐνī τις κρίνῃ ἐκ τῶν εἰς τὰ κύ- ματα εἰδὺνόντων ἵεράκων καὶ λοι πάνς ἀρπακτικῶν, περιττικανθάνει ἰγήσεις. Οἱ νομάδες βεβαίουσιν ὅτι τὸ δῶρο τοῦ Καράγκιδλ ἀνυψοῦται τακτικῶς καθ' ἐκστητὴν παρασκευὴν — σπάνιν φαίνομενον, δύπερ ὅμως ἐρμηνεύεται διὰ τῆς ενεργείας ἴσχυρᾶς καὶ περισσικῆς μόνον ἐν ἐνεργείᾳ εὑρισκομέ- νης πινγίδης.

Τὸ δέδαφος τοῦ Παμείρου δὲν ἔχει σταθερούς κατοίκους. Μόνον οἱ νομάδες Μαζαροὶ Κιργήσιοι (Καρὰ Κιργῆς) ἔγουσιν αὐτόθι τὰς γρηγόριους διὰ τὰ παιμνια νομάς ἡ κρύπτονται ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ ταῖς στέππαις κατόπιν ληστροπραξίων. Τρέφονται δὲ διὰ κρέστος καὶ γάλακτος σῖτον δὲν ἔχουσι, οὐδὲ διπτῶσιν ἄρτον. Ὅταν εὑρίσκωσιν ἀλευρὸν τοῦθ' ὑπερ σπάνιον ἀναμιγνύουσιν αὐτὸν ἐν τῷ ζωμῷ αὐτῶν. Οἱ ἄνδρες εἰσὶ κατὰ τὸν Ἐρέκον Λάνδοσδελ ἀσθενοῦς μεσαίου ἀναστήματος, καὶ δὲ γυναικες πᾶσαι σχεδὸν μικραὶ τὸ ἀνάτημα ἡ ἐπιδερμίς, εἰναι: χαλκόγρυποις καὶ κιτρινόχρους ἐν τοῖς ἀνοικτοῖς μέρεσι τοῦ σώματος, ἐνῷ ἐν τοῖς κεκαλυμμένοις καὶ ιδίᾳ παρὰ ταῖς γυναιξὶ, λευκόχρους. Ἐστιν ὅτε ἀπαντῶσι καὶ Κιργήσιοι μετὰ λαμπρῶν χρακτηριστικῶν, ἐν γένει ὅμοιοι εἰναι μιστοῖ. Η κόμη εἰναι συνήθως μελαίνα, ἐνιαχοῦ καστανόχρους, λεία καὶ συγγάχις ἐπιστρεψής. Οἱ στενοί, λοξοὶ καὶ διστάχυενοι ἀλλήλων ὁφθαλμοί εἰσι λαμπροί καὶ δέξιδερκεῖς, φυσιοῦ ἡ καὶ ὑποπρασίνου χρώματος. Ή ρίς εἰναι ἀμβλεία, βραχεία καὶ πλατεία, τὰ γείλη πάντοτε σχεδὸν παχέα καὶ ἀνεστραμμένα, τὰ ὡτα μεγάλα καὶ ὄφρα, οἱ ὀδόντες μεγάλοι ἡ μεσαίου μεγέθους, λευκότατοι ὅμως καὶ ὥραιοτατοι, τὸ μέτωπον τεταπεινωμένον, ἐπίπεδον καὶ πλατύ, αἱ ὑπὲρ τὰς ὁφρῦς εξοχαὶ μικρὸν προέχουσι καὶ ἐλλείπει τὸ μεταξὺ τῆς ρινὸς καὶ τοῦ κατωτέρου τμήματος τοῦ μετώπου κοίλωμα. Τὸ στόμα εἰναι μέγα καὶ πλατύ, ὁ πώγων τετράγωνος καὶ ὄγκωδης, τὸ πρόσωπον ἐν γένει πλατύ καὶ ἐπίπεδόν πως καὶ γωνιαῖον, τὸ δὲ σῶμα ἴσχυρον καὶ γευρόδεσ. Αἱ γεῖρες καὶ οἱ πόδες εἰναι μικροί, οἱ μυῶνες ἴσχυροί, αἱ κνημαι κυρταὶ καὶ ἴσχυαί. Η ράχης εἰναι βραχεία καὶ ὄγκωδης, τὸ ἀνω σῶμα ρωμαλέον, ὁ λαιμὸς βραχὺς ἀλλ' ἴσχυρος. Τὸ βαθίσμα τῶν μελάνων Κιργήσιων ἔχει τι τὸ ἀσταθές· τούτου ἔνεκα εἰναι οἱ Κιργήσιοι ἄριστοι ἵππεῖς. οὐδὲ μόνον οἱ Καλμοῦκοι ὑπερτεροῦσιν. Τοσαύτη δὲ εἰναι ἡ δέξιδερκεια αὐτῶν ὡστε κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ Λάνδοσδελ δύνανται ἐν ἐπίπεδῳ ἐδάφει καὶ μικρὰ ἔτι ἀντικείμενα νὰ διακρίνωσι μέγρις ἀποάστσεως 10 χιλιομέτρων ὡς καὶ αὐτὸν ἔτι τὸ γρῦμα ἐπιπού.

Ο γαρακτήρ τῶν μαύρων Κιργησίων, οἵτινες ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἐν τῷ πεδίῳ ζῶντας Κιργησίους Καιζέρους καλοῦνται καὶ δι' ὄντος δηλοῦντος «ἄγριοι κάτοικοι τῶν ὁρέων», εἰναι ἀμιγῆς καθ' ἑαυτόν, τίμιος καὶ γενναῖος, ἐφ' ὅσον στερεόυνται οὐτοὶ εὐκαιρίες πρὸς κλοπήν, ἐπιστάσης ὅμως τῆς εὐκαιρίας κλέπτουσιν ὡς οἱ κόρακες. Πρὸς τούτοις καὶ τὸ αἰσθημα τῆς ἐκδικήσεως εἰναι μεγάλως παρ' αὐτοῖς ἀνεπτυγμένον. Αἱ Κιργήσιοι ὅμως γυναῖκες εἰναι καλοκαγαθοί. Οἱ Κιργήσιοι δὲ λίγον ἐργάζονται καὶ ἀρκοῦνται ἐν τῇ ἀθλεστέρᾳ τροφῇ καὶ ἐν τῇ ἀναγκαιοτάτῃ μόνον ἐνδυμασίᾳ. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἐν τῷ ἐπιπεδῷ ὅμοφύλους κατῶν οἱ τῶν ὁρέων ἀρχηγοὶ δὲν ἔχουσιν ἀνωτέρους ἀρχηγούς, εἰσὶ δὲ Δημοκράτες. Οὐδὲ μονίμους ἔχουσι προτέραι κατοικίας, ἀλλὰ, ὅλοκληρον τὴν περιουσίαν ἀντῖν μεθ' ἑαυτῶν φέροντες, πλανῶνται ἀπὸ τόπου εἰς τόπον καὶ παραμένοντοι νῦν μὲν ἐνταῦθα, ἥλκοτε δὲ ἀλλαγῆσθαι. Οἱ πλοῦστος αἰτῶν συνίσταται ἐκ τῶν ἀγελῶν αὐτῶν, ὅπου δὲ καλαὶ εὑρίσκονται βεστεῖς ἑκεῖ καὶ οὕτοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διευθύνονται.

Παρὰ τὴν ἐρημίαν αὐτοῦ τὸ ὄροπεδιον τοῦ Παμείρου ἔξυμναῖτο ἀπὸ ἀρχικίας ἐποίησε, χωρὶς μάλιστα να ἔναι γνωστόν. Η ἀρχικιστάτη, ἀλλὰ βραχυτάτη καὶ γενικὴ περὶ τοῦ Παμείρου γνῶσις περιλαμβάνεται εἰν τῇ ἀβέστα, τῇ ἵερῃ βίβλῳ τοῦ Ζωφοστρου, ὃπου μνημονεύονται: ὁ Σιφ-Δάρια καὶ ὁ Ἀμοῦ-Δάρια ὑπὸ τὰ ὄγόματα Ράγκα καὶ Ἀρδειτούρχα. Περὶ τοῦ τελευταίου μάλιστα τὰ εἶδης ἀναφέρονται: «Οἱ Ἀσθενούρχες εἰνι: οἱρόν ρεῦμα, ἐν πολλοῖς ἔξυμνούμενον ἄσμασι, καταρρέον ἀπὸ τοῦ Χαρὲς Βερστατη, τοῦ ὑψηλοῦ ὅρους». Διὰ τοῦ «ὑψηλοῦ ὅρους» ἐννοεῖ ἡ Ἀβέστα, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ἀστικολόγου Γουλιέλμου Γκάϊγκερ, ἀνχυ-φισθητήτως τὸ πρὸς Α ὄρος, ιδίᾳ τὸ ἔδαφος τοῦ Παμείρου, ὃπου ἀλλως ἡ ἴρανική παραδοσὶς ἀναγέται καὶ τὴν κοιτίδα τῆς ἀνθρωπότητος, τὴν Ἀριζ-νὰ-βαΐτσα. Οἱ εὐρωπαῖοι τῆς ἀρχαιότητος γεωγράφοι, Ήρόδοτος, Ἐρε-τοτεύης καὶ Στράβων ἀτελεῖς μάκον εἶχον περὶ τοῦ τυγάματος τούτου πληροφορίας. Πρῶτον παρὰ τοῦ Πτολεμαίου πληροφορούμεθα, ὃτι σπου-δαῖαι οὖδοι ἦγον διὰ τοῦ Παμείρου, δι᾽ ὧν ρωμαῖοι ἐμπόριον μετεῖν Εὐρώπης καὶ Ἰνδικῆς. Την αὐτὴν οὖδον εἴδασταν οἱ Νεστο-ρεγκοὶ καὶ ἀπὸ τοῦ ΣΤ' αἰώνος οἱ σιγαὶ προσκυνηταί, οἵτινες διὰ τοῦ Παμείρου μετσεβαίνον εἰς Ἰνδικήν. Οἱ ράβδες σοφοί, οἵτινες διέσκαμνον κατὰ τὸν μετσιώνα τὴν κεντριώνα καὶ τὴν ἐνδότεραν Ἀσίαν, οὐδὲ ποτε

διηγήθουν τὸν Πάξειρον. Τοῦτον διηγήθε πάλιν τὸ πρῶτον ὁ διεσπασμός Μάρκο Πόλος, μετὰ 340 δὲ ὅλα ἔτη τὴν αὐτὴν ὀδὸν ἐτράπη ὡς δεύτερος εὐρω-
παῖς περιηγητής, ὁ πατὴρ Βενεδίκτος Γκοές. Κατόπιν ἐπῆγλιθε πάλιν
ἀνακοπή τις μέχρι τῶν νεωτάτων γρόγων. Τανῦν ὅμως ἡ ἔρημος στέπη
διηγευνήθη κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις· ἐν μέρει ὑπὸ ἄγγλων καὶ
ἐν μέρει ὑπὸ ρώσων περιηγητῶν.

Οι Ρώσοι είσπλθον ἕδη εἰς τὸν Ημειρὸν ἀπὸ τοῦ 1876 μετὰ προθέσεως κατακτήσεως ὑπὲ τὸν Σκοβελέφ. Τότε ὅμως ὁ «λευκὸς στρατηγὸς», ἴνα γκάσθη ν ἀπέλθῃ ἀπράκτος. Ἐν τούτοις ἔκτοτε καὶ νίκαι παρηκολουθησαν τοὺς Ρώσους ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ τοῦτο συνέβη ἐν Γκιζ-τεπέ, τοῦτο καὶ ἐν Μέρῳ. Ταῦτὸν δὲ συιδήσεται καὶ διὰ τὸν Ημειρὸν.

Ο ΡΟΥΣΩ ΠΕΡΙ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑΣ.

Ἐπί τοῖς πρὸ τίνος γρόνου ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ διαδραματισθεῖσιν, εἴκαιοιν ἡγούμενοι νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα ἐν μεταφράσει τὰς περὶ μονομαχίας κρίσεις ἀνδρός, μέγα ἔχοντος κύρου ἐν ζητήμασι τοῦ εἰδούς τούτου, τοῦ διατίμου Ρουσώ, καὶ νὰ εὐγηῶμεν ὅπως οἱ γνῶμη κύτοις συντελέσῃ ἵνα σηματισθῇ παρὰ πᾶσιν οἱ πρέπουσα ιδέα περὶ τοῦ ἀλλοκότου τούτου ἕθιμοι. Ὁπερ ἀποτελεῖται κακλίδα τῷ συγγρόνῳ πολιτειασμῷ καὶ ἀφορήτως ἔντεκται πρὸς τὴν ἡμερότητα τῶν ἡμῶν τοῦ ἡμέρου αἰῶνος.

«Μή συγχέεις, λέγει ὃ ἔξοχος συγγραφεὺς, τὸ ξερὸν τῆς τιμῆς ὅνουμα μετὰ τῆς ἀγρίας ἐκείνης προληψεως, ἵτις τίθησιν ἐπὶ τῆς ἀκηδίας τῆς μαχαίρας πάσας τὰς ἡρετάς, καὶ πρὸς οὐδὲν ἐστὶν οἰκανὴ ἄλλο οὐ εἰς τὸ παρασκευάζειν γενναῖούς κακούργους. Δεδόσθω ὅτι οὐ μέθοδος αὕτη δύναται: νὰ γρηγορεύεσθη ὡς συμπλήρωμα τῆς γρηγορεύτητος· ὅταν θύμως οὐ γρηγορεύτης Βασιλεύη που, τὸ συμπλήρωμα αὐτῆς δὲν εἴνε πειστόν;

» Ἀλλ᾽ εἰς τί συνίσταται ἡ δεινή αὕτη προδόληψις; Εἰς τὴν παραδοξοτάτην καὶ βαρβαρωτάτην γνώμην, ἥτις ἐπῆλθε ποτε εἰς τὸν ἀνθρώπινον νοῦν. ὅτι δηλαδὴ πάντα τὰ κοινωνικὰ καθήκοντα ἀναπληροῦγεται ὑπὸ τῆς γενναιότητος, ὅτι δὲ οὐδέποτε δὲν εἶναι πλέον πονηρός. Κατατεῶν, συκοφάντης, ἀλλ᾽ εἶναι εὔγενης, φιλάνθρωπος, πεπολεῖτισμένος. Ὅταν γινώσκῃ νὰ μάχηται· ὅτι τὸ φεύδος μεταβάλλεται εἰς ἀλήθειαν. Ἡ κλοπὴ ἀποδίνει δικαία, δὲ δόλος ἔντιμος, ἢ ἀπιτία ἐπαινεῖται, Ὅταν δύναται τις νὰ προστηρέψῃ πάντα ταῦτα διὰ τοῦ πυρὸς καὶ τῆς μαχαίρας· Ὅτε δὲ οἱ θερινοὶ ἔκτισται πάντοτε καλῶς διὰ μᾶς ξεισθολῆς, καὶ ὅτι ποτὲ δὲν ἔχει τις ἄδικον, χρκεῖ μόνον νὰ ἴνε ἵκανος νὰ φονεύσῃ τοὺς ἄλλους. Οὐρανοὶ δὲ οὐδέποτε καὶ ἔτερον εἶδος ἀγῶνος, ἐν ᾧ δὲ ἐμέγενεια συναναρμίγνυται τῇ σκληρότητι, δὲ δὲ θύνατος, ἐὰν ἐπέλθῃ, εἶναι τυχαῖος τούτο δὲ ἔστι τὸ μέγιστος αἴματος διαμάχηθαί. Μέγιστος αἴματος! Ὁ θεός! Καὶ τί θύ τὸ χίτωνα θροίν τὸ αἷμα τοῦτο. Μάτως θέλεις νὰ τὰ πίκες;

» Ἡλί εἰπη τις δὲτι ἡ μονουχία ἀπόδεικνει; δέτι εἴναι τις γεννήτος,
καὶ δέτι τούτῳ ἀσκεῖ ὄπως ἔξαλεψῆ τὸ αἰγάλος οὐ τὴν μουρήν πάτησ αὐλή-
λης κακίας; Ἐρωτῶ ποίει τιμὴ δύναται νῦν παγοφεύσῃ τοιαύτην γνώ-
μην καὶ τίς λόγος δύναται νῦν ποστορήθη αὐτίν; Κατὰ τὴν γνώμην
ταῦτην, ἐξαν κατηγορεῖσθαι ἐπὶ ψόνφῳ, θάδιέπροτες καὶ δεύτερον, ὄπως
ἀποδεῖται δέτι εἴσαι χθώνας. Οὔτω δέτι οὐ φετή, οὐ κακία, οὐ τυμή, οὐ ἀτι-
μία, οὐ ἀλγήθεια, τὸ φεῦδος, τὸ πᾶν θάδιέπροτετο ἐκ τῆς ἐκβάσεως τοῦ
χάγῶντος αἰθουσσόπλων θάδιοτο οὐ μάνη ἔθρα πάσης δικαιοσύνης οὐδὲν
ἄλλο δίκειον θάδι σπέρχει πλὴν ταῦτα στεγάσος οὐδεὶς λόγος ἄλλος περὶ τὸν
τοῦ φόνου οὐ μόνη ξικανοποίεισι ταῦτα στεγάσθεντος θάδιοτο οὐ ύπόνος αὐτοῦ.
πάστα δέτι ἀδίκια θάδιέπεπλύνετο πάντοτε καλῶς ἐν τῷ αἰγατι τοῦ Λιθο-
στοῦ οὐ τοῦ ἐξυβρισθέντος. Εἰπέ μοι, ἐάν οἱ λύκοι ἴδιμναντο γνωσκέπτων-
ται θάδιον ἄλλος ἀνθρώπος;

» Ότε ί γι κατέψχετο έπειρώνων, ἐκσέβη πάτε πράκτλησις εἰς μονουμαχίαν; Οἱ γενετιότατοι τῶν ἀνθρώπων οὐδέποτε ἐσκέμμηται μὲν ἐκδικήσωσι; διὸ μονουμαχίας προσωπικὰς ὑβρεῖς. Ότε δὲ Καίσαρος προσύκλετέ τον Κατωνα, φύγετε τὸν Καίσαρα δὲ Πουπίγιος πορεια πέισας